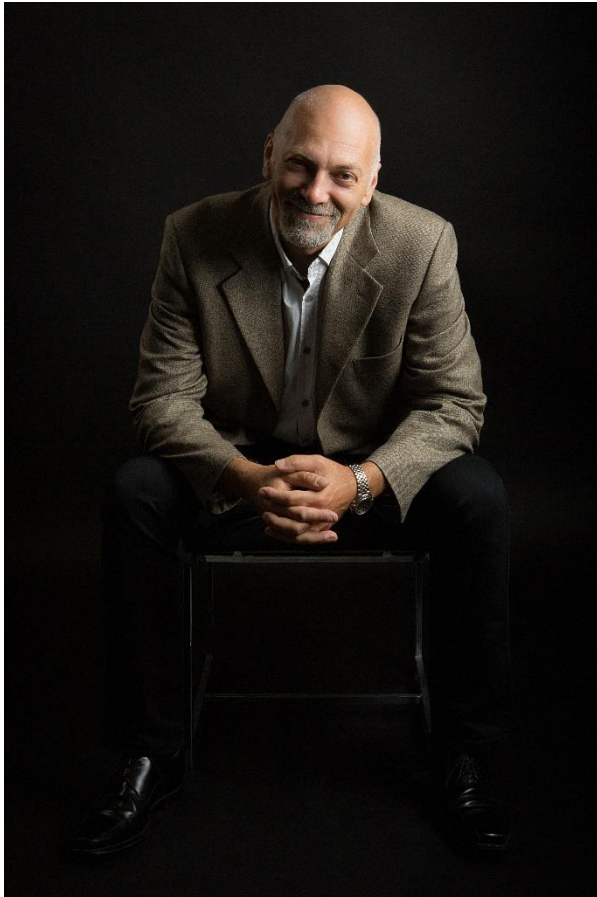

Prof. dr. TUDOR CODREANU

– interviu colecționat în 2022

Facultatea urmată și promoția:

UMF Cluj, Facultatea de Medicină Generală, promoția 1993.

Unde lucrați în prezent? Ce faceți mai exact?

Am mai multe posturi :

- 1. Secția de Medicină de Urgență, Busselton Health Campus din Australia de Vest;*
- 2. Director al Direcției de Management al Dezastrelor din cadrul Ministerului Sănătății al Australiei de Vest.*

Încă din 2003-2004 m-am implicat în pregătirea împotriva dezastrelor, fiind șeful secției de Medicină de Urgență al Spitalului Dr. Gray's din Elgin, Scoția. Interesul a devenit pasiune și am devenit visiting profesor de Medicină de Dezastre în cadrul cursului de masterat în domeniu al Universităților din Novara (Italia) și Universitatea Liberă din Bruxelles (Belgia). Am predat și la UMF Cluj. În Australia, am devenit membru al Echipei de Asistență Medicală de Urgență (AUSMAT) în dezastre și catastrofe din cadrul National Critical Care and Trauma Response Centre, astăzi fiind singurul comandant de misiune din Australia de Vest.

Am fost primul Australian care s-a urcat la bordul vasului Diamond Princess in Yokohama (Japonia) de unde am condus repatrierea a 200 de Australieni și mai apoi am organizat și supravegheat carantina lor in Darwin, Northern Territory. Din 2020, Ministerul Sănătății m-a numit consilier medical pentru misiuni medicale complexe, iar in 2021 am fost numit comandant al State Health Incident Coordination Centre al Australiei de Vest. Pe lângă coordonarea răspunsului statului la pandemie, am mai avut de-a face și cu focuri sălbatice și ciclonul Seroja. În noiembrie, am fost numit director al nou înființatei Disaster Management and Response Division din Ministerul Sănătății. Rolul este foarte simplu – de a pregăti un stat de zece ori mai mare decât Marea Britanie, dar în care trăiesc numai 2.5 milioane de suflete, pentru orice dezastru...

Cum v-ați implicat în viața societății până acum?

Foarte recent, la o cafea și o șuetă, m-am gândit cum viața mea și a familiei mele, se pare că are o cadență de 10 ani, în 1989 eram pe străzile unui Cluj revoluționar, în 1999 ne-am mutat în Scoția să ne continuăm carierele medicale, în 2009 ne-am mutat în Australia să vedem cum ar fi medicina printre canguri si rechini, în 2019 am petrecut 4 luni în America de Sud...

Implicarea în viața societății, ca adult, cred a început formal prin înființarea primului Club Rotaract în Cluj și devenindu-i, pentru un an, președinte. Poate că astăzi pare un fapt minor, însă la vremea respectivă, a organiza acțiuni prin care s-a ajuns la donarea de echipament medical la Casa de Copii din Grigorescu sau la Școala de Nevăzători din Cluj, a fost semnificativă. În același timp, implicarea în viața societății medicale din Cluj și poate din întreaga țară, a fost începută prin înființarea Editurii Casa Cărții de Știință. Editura, dupa 30 de ani neîntrerupți, continuă să publice cărți științifice (și nu numai). Dorința de a publica și promova știința medicală clujeană,

fie ca monografiile, cursurile, sau istoria medicinei clujene a fost motivul fundamental al înființării ei. Deschiderea oficială la primul ei sediu pe strada Clinicilor a fost marcată prin prezența unor somități ai Școlii Medicale din Cluj, cum ar fi, de exemplu, prof. dr. Liviu Vlad, prof. dr. Gheorghe Funariu și alții. După mutarea în Scoția, am devenit membru Rotary în Elgin. Una din acțiunile conduse de mine a fost vinderea la licitație a unor sticle unice de whisky cu autografele unor celebrități mondiale precum fostul președinte SUA Jimmy Carter, tenorii Andrea Bocelli și Luciano Pavarotti, fosta prim-ministru a Marii Britanii Margaret Thatcher și alții. Scopul licitației a fost obținerea de fonduri pentru vaccinarea anti-polio a copiilor din Tanzania, ultimul focar de boală pe care OMS îl mai avea de rezolvat înainte să poată declara poliomielita eradicată. Unul din lucrurile pe care le fac acum în Australia este voluntariat cu Consiliul meu Local prin care am organizat un atelier de reparat diverse obiecte care altfel ar fi aruncate la gunoi.

Fie că sunt aparate electrice, electrocasnice, sau alte obiecte, mecanice sau nu, din casă, încercăm să le reparăm, iar rata de reușită este de peste 90%.

Ce v-a determinat să alegeți să studiați la UMFIIH Cluj?

Clujean fiind, alegerea a venit de la sine!

Ce vă doreați să deveniți când erați copil? Când ați hotărât ce drum doriți să urmați în viață?

Terminând Liceul Bălcescu din Cluj la secția electro-tehnică și primind certificatul de repartiție la minele din Petroșani în clasa a XII-a, cu câteva săptămâni înainte de examenele de bacalaureat și admitere la facultate, a fost un moment foarte interesant...

Eu eram foarte hotărât să devin medic și mai apoi chirurg! Nu am avut nimic altceva în cap, ca și meserie, încă din vremea adolescenței. Nu țin minte să fi avut vreodată dorința de a deveni aviator! Însă țin minte serialul televizat Citadela cu Ben Cross – și admirând pasiunea vocației medicale. Trebuie să mărturisesc că părinții mei erau cam sătui de câte broaște am adus acasă la disecat...

Și încă ceva, nimeni din familie nu a ales o carieră medicală înaintea mea, sau după mine.

Cum v-a influențat/vă influențează formarea la UMF Cluj?

Anii petrecuți în facultate au fost ani serioși de studiu: șase zile pe săptămâna, cursuri începând și la 7 dimineața și terminând pe la 6 seara. Posibilitate reală de a „pica” un examen, repercursiuni la media finală și la temuta „repartiție”!

La vremea respectivă se spunea că în funcție de media finală poți fi repartizat într-un loc unde trenul se oprește sau unde trenul se aude sau unde nu se știe că trenul s-a inventat...

Vă amintiți o întâmplare memorabilă/marcantă din perioada studiilor?

Anul I, prima sesiune de examene, primul examen – Anatomie, cu prof. Ioan Albu. Era vineri, ultima zi de facultate înainte de sesiune, un ger de crăpau pietrele. Mi-am facut nota mintală să port izmene când ies din casa data viitoare, adică pentru examenul care va urma în câteva zile. În ziua examenului umblu, nu cu mare entuziasm, spre cladirea de anatomie și mă gândesc de ce oare îmi este frig, din nou, la picioare.

Ghete am, șosete am, izmene am... Mă uit la picioare și constat ca nu am pantaloni, doar izmene.

Ați avut/aveți un dascăl preferat? Dacă da, de ce l-ați ales pe cel indicat?

O întrebare foarte grea! Într-un sistem de învățământ care durează câțiva ani și continuând cu alții de rezidențiat în care mulți dintre cei ce odata mi-au fost dascăli, acum mi-au devenit colegi, este greu de ales. Însă, făcând analogia între școala făcută ca elev și Facultate, marea schimbare a fost fie când învățătoarea sau învățătorul ți-a pus prima data creionul în mână sau când primul asistent universitar sau șef de lucrări ți-a deschis ușa Facultății.

Pentru mine a fost actualul Prof. Vlad Munteanu, chirurg la Clinica Chirurgie IV din Cluj. Un om deosebit!

Cum ați găsit echilibrul între viața personală și cea profesională?

Cu greu și nu știu dacă l-am găsit. Orice persoană care își alege o carieră în domeniul sănătății, știe că nu este o meserie, ci o vocație și că rămânem studenți pe viață. Vocația presupune abnegație și sacrificiu. Nici abnegația și nici sacrificiul nu au calendar, nu știu când e Crăciun sau Anul Nou sau ziua onomastică.

Nu știu nici de familie, nici de cele bune, nici de cele rele. În 30 de ani de carieră nu am avut un an în care să nu lucrez fie de Crăciun sau de Anul Nou. Se pare ca nu avem un buton „pornit” / „oprit”. „Am facut oare bine ce am facut?”, „Am facut tot ce puteam face?”, „Oare se va face bine?”, „Se va vindeca?”, „De ce nu se vindecă?”, „De ce a facut complicații?” – întrebări care sunt puse zilnic, indiferent de ora din zi sau din noapte. Personal, nu cred că un echilibru există pentru că însăși natura profesiei, de a avea de a face cu suferința, nu se pretează la o ecuație simplă.

Însă sunt două elemente care mă țin cât mai aproape de echilibrul din zăre, acel curcubeu înspre care oricât de mult mergem, la fel de departe de fapt este.

Primul este familia – daca partenerul de viață nu înțelege prețul vocației, va fi foarte greu, dacă nu imposibil, de a le împăca pe amândouă. Sunt împreună cu Adina și ea absolventă a promoției 1993, din clasa a X-a, și căsătoriți din anul IV.

Al doilea este vocea lăuntrică, acel greieraș Jiminy de pe umăr care șoptește „Ești cam la capătul puterilor, băiete! Ce-ar fi să iei o pauză?”. Indiferent de cât de mult iubesc ceea de fac, este esențial să îmi reamintesc că sunt om, ca toți ceilalți de care am grijă. Consider esențial să caut, să găsesc și să încerc diferite „supape de presiune”. Și dacă supapele găsite pot fi soluții de lungă durată, cu atât mai bine! Ale mele sunt motociclismul, muzica (baterist), yachting-ul și călătoritul.

Cum puteți descrie relația dvs. cu foștii colegi?

În cei 30 de ani de la absolvire, multe lucruri se întâmplă, inclusiv la nivelul relațiilor interumane. Trist, unii dintre ei au plecat prematur dintre noi. Alții au renunțat la cariera medicală, iar alții – ca și noi - au plecat din țară și legăturile s-au dizolvat treptat.

Însă sunt foști colegi cu care ne auzim și ne vedem relativ regulat. Cu siguranță posibilitatea video-conferinței din ziua de azi face ca distanțele să devină fără consecință. În schimb fusurile orare devin o problemă!

Ce ați recomanda actualilor studenți UMF?

Două lucruri. Primul, oriunde se vor duce în lumea asta largă să practice medicina, nu numai că se vor reprezenta pe ei, dar vor reprezenta o facultate, și nu oricare, și vor reprezenta și o țară.

Atribuirea de stereotipuri este o practică greu de debarasat, care poate să funcționeze în favoarea sau defavoarea unei persoane. De câte ori am auzit angajatori străini să comenteze la superlativ despre un candidat „E din România, de la Facultatea din Cluj” – mi-a crescut inima.

*Al doilea, despre pregătirea pentru examene: **mai bine un măgar odihnit decât un cal obosit!** Este imposibil ca tot ceea ce se predă, explică, demonstrează sau scrie într-o carte, să fie reținut.*

*Așa cum ne-a spus prof. Roman Vlaicu la Cursul Festiv de Absolvire: **Facultatea nu are ca scop să vă învețe tot ce este de știut în medicină, ci doar cartea potrivită în care să căutați răspunsul la întrebare.** Vorbe cu mare cădere, care și-au dovedit veridicitatea de nenumărate ori de atunci!*

Considerati inițiativa Alumnii ca fiind una de importanță pentru UMF?

Absolut! Ce ar fi o mama fara copiii ei? Ce ar fi o facultate fără absolvenții săi?

Cum ați descrie sistemul medical în prezent? Dar sistemul de învățământ medical?

Orice sistem medical este supus la diferite presiuni și nu am întâlnit, indiferent de țară sau continentul în care am lucrat, încă un sistem care să fi rezolvat toate problemele. Din principiu există un dezechilibru între cerere și accesul efectiv la serviciile medicale pe care societatea le cere, o cerere esențialmente infinită și resursele finite existente la dispoziția societății, umane, materiale, geografice, etc.,

Nu cred că există un sistem perfect, însă ceea ce cred este că este nevoie de un parteneriat onest, transparent și cu adevărat interesat în a adresa și reduce diferența dintre „vrut” și „putut”.

Unul din motto-urile mele este „nu irosi o criză”. Cu alte cuvinte, orice criză este o oportunitate de a analiza ce, de ce, cum și când s-a întâmplat și de a explora ceea ce trebuie modificat așa încât data viitoare sistemul să fie pregătit iar evenimentul să nu mai aibă loc.

Cum vedeți lumea post-pandemie?

Nu multe lucruri se vor întoarce la cum erau ele în 2019! Ca să pun în context răspunsul de la întrebarea de mai sus, analiza a ceea ce a mers bine și a ceea ce nu a mers bine în timpul răspunsului la pandemie în România va conduce la o recalibrare a sistemelor în așa fel încât data viitoare răspunsul și rezultatele să fie mai bune.

Când zic „data viitoare” nu mă gândesc (doar) la o viitoare pandemie, ci la orice eveniment care ar afecta societatea la nivelul la care ea a fost afectată în ultimii trei ani.

Și vorbind despre ne-irosirea unei crize, ceea ce omenirea a demonstrat că poate face când își pune mintea și lucrează spre un țel comun a fost de-a dreptul excepțional. Crearea de vaccinuri împotriva SarS-CoV-2, milioanele de vieți salvate și mai apoi folosirea tehnologiei în lupta împotriva cancerului sunt dovada a ceea ce putem face, dacă vrem.

Partea proastă, după pandemie, este că aceeași omenire nu a făcut mai nimic pentru a adresa motivul transformării zoonozei în antropozoonoză.

La fel de aproape, dacă nu mai aproape, trăim de animalele sălbatice, din ce în ce mai mult le restricționăm habitatul, zonele suburbane cresc, la fel și migrația populațiilor din rural în urban, din salubru, în insalubru, etc. Dintotdeauna am fost un optimist, însă, pentru prima dată în mai mult de o jumătate de secol, sunt mai circumspect când mă gândesc la viitorul, nu atât de mult al copiilor mei, dar al copiilor lor.